

DEŇ DÚHY- 30.máj 2009,„Mrchane sú, Mrchane sú, Mrchane sú mrchavé“

Vraj je 5, teda zduplicitovaná moja 5 tohto roku- splní sa všetko na čo pomyslím. Ja, alebo aj iní? No moje Mrchane sú späť so mnou tak, že ich myšlienky prijímam za svoje a ide to ako 555- držme si klobúky, lebo ideme závratnou rýchlosťou vpred!

Splnilo sa do bodky. Celou cestou boli holubice – na drôtoch, na lampách pouličných, na zemi samé 33 a 333 na autách. O číslach 222 a 777 a 444 ani nehovorím, dá sa povedať, že každé druhé auto malo spojené číslice 11,22,33,44, 55, 66, 77, 88 i 99. Krása. Nebo je s nami.

Cítili sme pohodu pri ceste i krásnej prírode hore na Bánovce nad Bebravou, kde bol náš kamoš Bača Gajdoš – rozprávač mal po 50 rokoch stretávku. Vraj má veľa vplyvných spolužiakov, ale my sme išli k vôli impulzu - choďte, robí to čo vy – obveseľuje a jeho nemá kto? Úspech koncertu bol úžasný – potlesk v stoji – to sme ešte nezažili. Konferans mi išiel z HORA ako vždy – hovorila som o Jamnickej, oni pred 70 – kou sú ešte len zasrani v porovnaní s ňou. Krásny hotel RAJ , krásne izby, kde sme sa pripravili, úžasný Bača Gajdoš a jeho spolužiačka Vierka Skladanová MUDr. Pri večeri sme dostali telefón od Ing. Juríka Mariana.- Kde ste? Nevieš sa ponáhľať, máme stretávkovú po 40 rokoch v Šuranoch. - Jasné, že som súhlasila, hoci sme boli dojednané na Michal na Urbánka, kde čakali kamoši z našej “slovenskej“ partie aj s pánom farárkom Michalským.

Leteli sme ako z RAJA, krásna DÚHA nám osvietila cestu, mala nám niečo ukázať? Mala. Pri strašidelnej búrke – čiernych mrakoch a kvapiskách dažďa sme mali pochopiť, že na druhej strane je zázrak - dúha. Fotili sme si ju a vytešovali. Do toho som povedala, nech sa pozrú, koľko nám bača Gajdoš dal „na cestu“. – Neuveriteľné, však nám dal 60 €. Vďať to je jeho dôchodok! 1 800 Sk! Nemá rozum, prečo nám to dal.- Všetky sme cítili, že tie peniaze NEHCEME. Nechcete? BUM!!! Stane sa. Na začiatku dediny vyleteli z kríkov policajti – Koniec, ženy. Letela som!-, hovorím potichu.- A my nemáme pásy vzadu. Ani jedna.- -Bože, pomáhaj!-, stačila som si pomyslieť. Policajt si pýtal doklady, všetky papiere. Hľadala som ich a myslela – Išla som s 80-kou? Vezmú mi vodičák. Nie dajú pokutu. Nevadí, nájdeme peniaze na ňu.- Prijatie? Pokora? Bezmocnosť? Otočím sa na policajta a počujem ako hovorím – Letíme z jedného vystúpenia na druhé. Sponzorsky sme išli grátis na stretávku Sklerózy multiplex a už nám volal iný sponzor, že na ich stretávku meškáme hodinu. Letela som, viem, ale skutočne meškáme. – Pohl'ad so očí a jeho nádych ma presvedčil, že premýšľa. Vďačka, Bože. – Poďte, zatahnite na chodník a poďte za mnou. Nájdite ešte emisnú kontrolu doklad. Nemám, ale zavolám mužovi. Beriem si kalendár súboru i s Bača Gajdošom a idem na „ortiel“. Nevezmú mi vodičák a na pokutu máme od Baču. – myslím si a kvoknem si k autu pred policajta, ktorý hovorí : „Keby sme neposlali fotku, ale mi máme takú krásnu dokumentáciu o Vašej rýchlosti – 65, to sa nedá. Dohodneme sa takto, keďže máte toho naozaj veľa, tak vám dám tú najnižšiu taxu – 50 €.- -Prosím? To nemyslíte vážne, toľko nemáme, však sme išli sponzorsky. Keby nebola tá fotka, ale to je najnižšia taxa, inak ste mali platiť 100 €.- bránil sa policajt. – Počúvajte máme súbor Mrchane, chodíme veľa razy zadarmo a teraz sa skutočne ponáhľame. Dobre, volám sponzorovi, za neho sme leteli.- Policajt vypisuje blok a ja sa nedám. – Najbližšia naša pieseň bude o policajtoch.- Kolegyňa v uniforme sa ohlási: - Dúfam, že v dobrom, lebo on vám dal naozaj najnižšiu taxu. On je dobrý. Smejeme sa všetci spolu a policajt sa ozve: Bánov? Tam mám tetu na Húli. A neboli ste náhodou vo Vozokanoch? Tam som o Vás počul samé chvály. No vidíte, tu máte náš kalendár a môžete vedieť že ste nám dali pokutu , usmievam sa už uvoľnená. Tu sa podpíšte, že sme vám zaplatili. Hádám, ja vám platím, nie? Áno, vy mne. Ale keď sa budem znova ženiť zavolám Vás, aby ste začepili moju nevestu. To nerobte! Nová žena, nové privykanie na čerta. Dobre, len choďte pomaly, lebo my - čerti sme dnes všade, povie.

- Majte sa a ahojte.- S úsmevom sa vraciam k autu, kde sedia nešťastné Mrchane. – To čo robíš? Ahojte povieš policajtom a rehoceš sa?, pýtajú sa Mrchane. Áno, je to tak, veď oni to nepočuli, čo sme sa rozprávali. Štartujem a oni si konečne dali aj v zadu pás. – Vidíte, nechceli ste peniaze od Gajdoša, tak nám ich nebo vzalo. Tešme sa, že sme ušetrili za pokutu trojpásovú, lebo ste sa nezapásali. Suma sumáru, zarobili sme jeden vodičák a tri krát po 60 € za pásy. Hurá, to je tá Dúha za nami. Aj v trápení nájdete vždy nejakú tú dúhu.- Šoférujem a Mrchane sa začínajú usmievať. Keď im poviem o čom sme sa s policajtmí bavili, už sa rehotali na celé kolo. Naše trápenie bolo ta-tam.

Zazvonil mobil.-Áno, Marian, sme čerstvo po pokute. 50 € za zvýšenú rýchlosť a to aj so zľavou a zavretými očami. Zaplatím to, nebojte sa, ale poďte už skorej, súril nás Ing. Jurík. Typický náš človek – už včera bolo neskoro. Už aj, teraz, hneď!!! – Počúvajte, letíme ale pomalšie a končím, lebo mi dajú pokutu aj za telefonovanie.-, dokončím a kladiem mobil na sedadlo. – Aha, policajti v kríkoch, no našťastie ťa nevideli, že telefonuješ. Vďakabohu, ušetrili sme ďalších 30 €.-, smiali sme sa spoločne. – Tú pokutu dáme preplatíš aj Bačovi aj Juríkovi aj farárkovi na Michali! Takto sa, divčence zarábajú eurá!-, rehoce sa Anna, -Keď

Prídeme domov, sme milionárky!- Dobrý nápad, smiali sme sa až nám slzy tiekli.

Na stretávke u Juríka sme vyšli do pizzerie na poschodí. Krása. Krásne prostredie, ľudia a náš Marian. CD sme si hneď vložili do veže a išli sme – neprezečené v sakách, ktoré som ráno pred akciou prikázala na cestu obliecť. Vystúpenia ko vyšité. Taká atmosféra!!! Bolo ich málo, no tie ich potlesky počas piesní, hlavne Diridáre nemalo chybu. Do rytmu nám vytlieskali refrén. Prehovárali nás, aby sme ešte pridali, no keď sme povedali, že nás čaká aj pán farár na oslave

Urbanka, tak povolili. No ponúkli sme im CD ako náhradu a tak si kúpili. Dost' veľa. – Aha, máme na pokutu.-, vytešuje sa Janka. – Stop, na pokutu nám dal Gajdoš, toto je už naše.-, zastavujem ďalšie privolávanie naplnenia našej 5 – čo si objednáš, to máš, si vládca. Ani som netušila, čo som urobila. Veď rozjarené letíme po Šuranoch a hoci kontrolujem tachometer, zvoní mobil. Moji Mazúši z Matice slovenskej volili, kde sme, však je pomaly 11 večer. Poviem noviny z akcie aj pokutu a končím so slovami: -...prídeme už aj, len končím, aby som neplatila za telefonovanie ďalšiu pokutu.- Položím mobil a z kríkov vyskočí policajt. Ukáže nám, aby sme parkovali a ja otváram okienko s rehotom: _Bože dobrý, hádam nás nejdete kontrolovať? Ideme z Topoľčian a tam nás už kukli, všetko máme v poriadku.- -Hádam vám aj pokutu dali?-, usmieva sa mladý zelenáč. – Veru dali, somári!!! SSSooooorrrriiii. Ale ideme k farárkovi a tam sa vyspovedáme pri Urbankovi.-, strelila som a hned' som sa aj hamovala. Rehotal sa ako divý: - A koľko ste platili?-. – Koľko? Rovnú 50-ku.-, rozčuľujem sa s úsmevom. – Tak vidíte, mne dáte stovku, lebo tu je 50-tka a vy ste išli so 110 – kou.-, bavil sa policajt. – ÚUUUUuurčiteeeee!-, zvolali Mrchane zo zadného sedadla. Bola to taká komická scéna: rovnako sakové baby, urehotané z pokuty a oponujúce najvyššiemu zákonu na Slovensku - polícii. – Tak choďte!, pokynul nám modroočko. – Hádam by sme mohli íct aj začepit nevestu v Trávnici. Je to známa, umrela by.- nadhodila Anna. – Né, né, nech neumre, nech trpí za to že za vydáva, tak jak my, né?-, pýtam sa s úsmevom. –Pravdu máš , povie Vyštartovali sme a trielili na Michal. – Kde ste, v koreli?-, kričí do mobilu Mazúch, šak už aj farárko odchádza, že má ráno sväté prijímaní. Nestě vás dočkat.-, súril nás Mazúch. – Móhel by sa za nás pomollit, šak nás zas čapli policajti. Šecko povíme, ked dorazíme.- - Idem vám naproti. Svítím s baterku.- Márne sa snažil Peter-Pavol. Po chvíli zvoní mobil zase: - Kde ste? Šak ste nás preleteli, tu v hajlochoch sa šoféruje pomaly. Pote naspák, svítím.- Otočili sme s rehotom auto a za svetielkujúcim Mazuškom sme dorazili do hajlochu. Kráááása. Všade dýchal nábytok, koberček, petrolejka s našimi zosnulými babičkami a dedkvcami. Išli sme sa tejto atmosféry nadýchať ako vzácnej liečivej energie. Bolo tam tak krásne, len sme si vzdychali. Spev s harmonikou striedali príbehy. Tie naše čerstvé s dúhou a policajtmi boli neopakovateľné, ale bavili sme sa aj o akcii na Deň otcov. – Toto na Kesi ešte nebolo- Deň pre oteckov!-, nadhla sa s nápadom Vilmuška, - tu mój Dano navarí aj rybacú polievočku a v Capovi sa to roztočí jedna radosť. Veru, bude to krása. Nebo mi poslalo, aby som na výchovnom koncerte pre školákov vyzvala deti, aby vymysleli pre svojho ocka poďakovanie a najkrajšie odmeníme cenami. Nech to potom prečítajú na javisku pri Kesanke a Mare Kára. Mrchane to okoreňá svojimi somarinami v častuškách a program bude jedna radosť. Došli sme na to, že žánne prosíky nepotrebujeme. Stoličky, lavice zháňat nebudeme, jak na Kukuričňák. Potom nám lavice pokralli a my sme moseli platiť dve tisícky. Ak keby náhodu pršalo, v Capovi je venku strecha. Jediné zastrešené miesto na Kesi. Tam to spravíme. A Mara Kára bude pozývať ľudí. Už ju očujem: “Vážení spoluobčani! Dójdite oslávit deň pre occú. Kde? Šak kde ich nájdeme? Hádam víte, že v krčme. A v kerej? No predsaj Cap má jediný strechu proti déžďu. Dojdite tam, nezmoknete až by pršalo, legátky a pivo majú krčmári no a o program sa postará Matica – Kesanky, Mrchane, Mara Kára a super tím matičných Kesanú. Dójdite, neolutujete. Bude aj tombola, tak si doneste 50 centú, aby sme sa zložili na pokuty pre policajti. Ostatné sa dozvíte na akcii. Čeká vás vaša Mara Kára.- Rehotali sme sa ako nikdy. Ani piť sme nemuseli, ako to robia mnohí Slováci. Vo vinici u Porubských je to najlepšie víno, ktoré vyhráva všetky súťaže regiónu. Ochutnávali sme ich po dúškoch a za pol hodiny sme sa s našimi klenotmi – ľudovečkami, vínečkami a super tímom rozlúčili. – Len škoda teho pána farárka. Prečo odešél? -, nedalo to Evičke Mrchani. – Jeho duša bola s nami. Prijímaní je veľká sláva, mosel sa pripravit.-, odpovedala jej Emília. – Ale čo, necítli ste, že bol s nami stále? Šak nám poslal druhých zlatých policajti do cesty a vnukel nám Deň otcú jak oslavu. Hádam tam dojde za nama, ked nás tak lúbi, že nás aj na Frfest na Michal zal aj do svatěj zemi nás túži sprevádzat. Len tí peňáze...-, vzdychnem si nahlas. – Budú aj tí, už víme, že ich nemáme odmítat a prijat ich jak prostriedok na splnenie vlastných snov.-, odverklovala Anička. Krásny deň s krásnymi zážitkami, s krásnymi ľuďmi a ešte krajšími odkazmi : Nič nie je nemožné. Čo si od srdca žiadaš, čo vyslovíš, či si len pomyslíš, všetko síriš ako prosbu. Kto prosí, bude mať. Tak sme mali splnené: odmietnutie peňazí za akciu (vzali ju policajti), prvozelení nám chceli pomôcť, no mali fotku (pomohli nám predajom CD na druhej akcii) a keď sme sa postavili, že nič neplatíme druhozeleným, tým hlasným „uurčiteee“ sme preleteli cez problémy rovno do chalúčky našich starých babičiek. A potom vraj NEROB. To sa nedá. Všetky sme prišli spokojné po pol noci domov a tešili sa na nové stretnutia s Mrchaňami. „Mrchane sú, Mrchane sú, Mrchane sú mrchavé“

(to sme my)